

دانشمندان می‌گویند حداقل یک تمدن بیگانه پیشرفته در کهکشان راه شیری وجود دارد

بررسی‌های اخترشناسان نشان می‌دهد که ما تنها نیستیم و حداقل یک تمدن بیگانه پیشرفته در کهکشان راه شیری حضور دارد. پس چرا تاکنون هیچ ارتباطی بین انسان و موجودات فضایی برقرار نشده است؟

بررسی‌های اخترشناسان نشان می‌دهد که ما تنها نیستیم و حداقل یک تمدن بیگانه پیشرفته در کهکشان راه شیری حضور دارد. پس چرا تاکنون هیچ ارتباطی بین انسان و موجودات فضایی برقرار نشده است؟ به گزارش ایسنا، گجت نیوز نوشت: برخی افراد تصور می‌کنند که ما در جهان هستی تنها هستیم و هیچ موجود هوشمند دیگری وجود ندارد. برای اثبات ادعای خود نیز عدم مشاهده کوچکترین نشانه‌ای از موجودات بیگانه را مطرح می‌کنند. گرچه به باور دانشمندان حضور دست کم یک تمدن پیشرفته دیگر در کهکشان راه شیری قطعی است.

امکان ارتباط با یک تمدن پیشرفته بیگانه در کهکشان راه شیری
در سال ۱۹۶۱ یک دانشمند آمریکایی به نام فرانک دریگ فرمول خاصی را برای محاسبه تعداد تمدن‌های هوشمند موجود در یک کهکشان ارائه کرد. در دهه‌های گذشته پاسخ‌های مختلفی به معادله دریگ داده شده است. البته که قرار دادن مقادیر درست در معادله دریگ تاثیر بسیار زیادی در نتیجه نهایی دارد.

در این معادله ما باید در رابطه با موارد مهمی مثل نرخ تشکیل ستاره در یک کهکشان، نسبت ستاره‌هایی که دارای سیاره هستند، تعداد سیاره‌های پشتیبان حیات در هر سامانه خورشیدی، طول عمر یک تمدن دارای توانایی ارسال سیگنال و … اطلاعات داشته باشیم.

با نگاهی به اخبار نجوم می‌توان متوجه شد در سال‌های اخیر اطلاعات بسیار زیادی در رابطه با جهان هستی و کهکشان راه شیری به دست آورده ایم. همین هم باعث شده که دو دانشمند آمریکایی با داده‌های جدید پاسخ متفاوتی را به معادله دریگ بدهند.

تردیدی وجود ندارد که در بسیاری از سیاره‌های کهکشان راه شیری حیات در اشکال اولیه و یا به صورت پوشش گیاهی وجود دارد. مسئله مهم یک تمدن پیشرفته بیگانه در کهکشان راه شیری است که بتواند امواج رادیویی را دریافت کرده یا آنها را ارسال کند. داده‌ها نشان می‌دهند که باید حداقل یک تمدن هوشمند دیگر نیز در کهکشان ما وجود داشته باشد.

از نظر دانشمندان احتمال وجود موجودات فضایی در کهکشان راه شیری تنها ۰.۵ درصد است. هرچند همین میزان نیز به تعداد بالایی در کهکشان منجر می‌شود. مسئله دیگر حضور همزمان این تمدن با تمدن پیشرفته انسانی است. کره زمین ۴.۵ میلیارد سال عمر دارد و تنها در ۶۰۰ میلیون سال اخیر میزبان حیات بوده است. همچنین انسان مدرن ۲۰۰ هزار سال پیش روی زمین پدید آمد. عمر پیشرفت‌های چشمگیر ما در فضا نیز حتی به ۱۰۰ سال نمی‌رسد.

در چنین حالتی بسیار سخت است بتوان تمدنی را پیدا کرد که از نظر تمدنی تقریباً هم سطح انسان باشد. به همین خاطر تعداد تمدن‌های موجود که می‌توانیم با آنها ارتباط داشته باشیم پایین آمده است. به باور دانشمندان اگر ما فقط تنها تمدن موجود در جهان هستی باشیم، باید احتمال پدید آمدن حیات در جهان هستی یک در ۱۰ تریلیون باشد. مقداری که با توجه به مشاهدات محدود انسان و کشف سیاره‌های مشابه زمین منطقی به نظر نمی‌رسد.

چرایی عدم ارتباطات با موجودات فضایی
دوباره به همان سوال مهم همیشگی برمی‌گردیم. اگر موجودات فضایی پیشرفته در جهان وجود دارند، پس چرا ما حتی کوچکترین نشانه‌ای از آنها دریافت نکرده ایم؟ بیایید تصور کنیم که تخمین دانشمندان درست است و یک تمدن پیشرفته بیگانه در کهکشان راه شیری وجود دارد.

اگر این تمدن در آنسوی کهکشان قرار داشته باشد، فاصله آنها با زمین به ۱۰۰ هزار سال نوری می‌رسد. تصور کنید آنها بتوانند با سرعتی نزدیک به ۹۰ درصد سرعت نور حرکت کنند. موجودات بیگانه باید حداقل ۱۲۰ هزار سال در راه باشند تا به زمین برسند.

گرچه این مدت برای مسافران سیفینه احتمالاً فقط چند هزار سال طول خواهد کشید. حتی سیگنال‌های ارسالی از آنها نیز ۱۰۰ هزار سال طول می‌کشد تا به زمین برسد. آیا ما در ۱۰۰ هزار سال گذشته سیگنال‌های دریافتی از فضا را بررسی کرده ایم؟ خیر، کنجاوی‌های فضایی بشر به ۱۰۰ سال نیز نمی‌رسند. در واقع مسئله اصلی کوتاه بودن عمر انسان و قابل مقایسه نبودن این عمر کوتاه با مقیاس کیهانی است. فاصله‌ها در جهان آنقدر زیاد هستند که احتمال ارتباط بین موجودات هوشمند را عملاً از بین می‌برند.

البته نمی‌توان به طور کامل از دیدن موجودات فضایی قطع امید کرد. شاید آنها بتوانند از تونل‌های کیهانی یا ساختارهای ناشناخته جهان برای سفر به فاصله‌های دور استفاده کنند.